

GUBBASZTÓ

EGY KISPOLGÁR MONOLÓGJA

„Mindig jó érzés, ha meghal valaki,
aki titkos vétkünkről tudott,
gyöngeségünknek ha egyszer is tanúja volt!
Urambocsáss! én minden sir mellett megkönnyebbülök.
Én-szobrom, úgy érzem azáltal emelkedik,
ha fogytán vannak, akik gyarlónak láttak,
„minek ilyen hiú ember”-nek, nyavalyásnak...
Jó dolog a halál, s hogy ezek és azok mind meghalnak.”

„Nekik is jó, ha ugyan megpihentek,
kis vétkeiktől, gyöngéiktől megszabadultak
és hogy így egyszersmind engem is feloldoztak.
Nagy jót azok tesznek velünk csak, akik meghalnak.”

„Vagy tán még azok, kik messze mentek,
soha-vissza-nem-térni széndékoznak,
hollétükről, szerencsájükről hírt sosem adnak.
Szívesen siratjuk el őket, mert tudhattak rólunk valamit.”

„Jaj, én már annak is örülök, ha valakivel összeharagszom,
de örök haraggal, hogy többé nem ér a nevem.
Aztán este, ha lefekszem és az ablakon kinézek,
emelkedni látom így-úgy megholt ismerőseim az égbe.
Valami nagy erő suhintja őket fölfelé a magasba.
Ambár tudom, hogy vigyázásom ez az erő
s hogy az meddő: szeretteink nem lesznek csillagokká,
nem őrzik álmainkat, mint a kisedét az anyja
s hogy mindörökre nem hal meg senki soha!”

„Mert szívünk méhéből, mint vétkeink, újra és újra szü-
letnek
azok, kik embervoltunk kémeivé válnak,
hogy megint jó érzés legyen, ha meghal valaki,
aki titkos bűnünkről tudott,
gyöngeségünknek egyszer is tanúja volt...
Urambocsáss! S én újra megkönnyebbülök!”